

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମେମାନେ ବେହଦର ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ଆସିଛ, ଏଠାରେ କୌଣସି ଲୌକିକ କଥା ନାହିଁ, ତୁମେ ବହୁତ ଉପତ୍ତ-ଉତ୍ସାହର ସହିତ ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲିଯିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଗୋଟିଏ କଥାକୁ ତୁମେ ବାରମ୍ବାର ସମରଣ କରି ପକ୍କା କରିବା ଉଚିତ୍ ?

ଉତ୍ତର:- ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା, ଆମେ ପରମାତ୍ମା ପିତାତ୍ମକଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ଆତ୍ମାମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ସନ୍ତାନ, ପରମାତ୍ମା ହେଲେ ପିତା । ଏବେ ପିତା ଏବଂ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ମିଳନ ହେଉଛି । ଏହି କଥାକୁ ବାରମ୍ବାର ଘୋଷି ଘୋଷି ପକ୍କା କର । ଯେତେ ଯେତେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଚାଲିବ, ସେତେ ସେତେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ତୁଟିଯିବ ।

ଗୀତ:- ଯୋ ପିୟା କେ ସାଥ ହେ.....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ବାବାଟ୍ଟକ ସାଥରେ ବସିଛୁ — ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବଗ୍ରେଷ୍ଠ, ସମସ୍ତଙ୍କର ବାବା । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ କ’ଣ ମିଳୁଛି, ମନରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ମଧ୍ୟ ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ହିଁ ମିଳୁଛି । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର ବେହଦର ପିତା, ଯାହାଟ୍ଟକଠାରୁ ବେହଦର ସୁଖ, ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ତାହା ହେଉଛି ହଦର ସମ୍ପତ୍ତି । କାହା ପାଖରେ ହଜାରେ, କାହା ପାଖରେ ୫ ହଜାରେ ରହିଥାଏ । କାହା ପାଖରେ ୧୦-୨୦-୫୦ କୋଟି, ଅରବ ଥାଇପାରେ । ବାସ୍ତବରେ ସଂସାରରେ ସମସ୍ତେ ତ ହେଉଛନ୍ତି ଲୌକିକ ପିତା ଏବଂ ହଦର ସନ୍ତାନମାନେ । ଏଠାରେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ବେହଦର ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖକୁ ଆସିଛୁ ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ । ମନରେ ଆଶା ତ ରହିଥାଏ ନା । ସ୍କୁଲ ବିନା ଅନ୍ୟ ସତସତ୍ତ୍ୱ ଆଦିରେ କୌଣସି ଆଶା ନଥାଏ । କହନ୍ତି ଶାନ୍ତି ମିଳୁ, ତାହା ତ ଏବେ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ଆସିଛୁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ । ନଚେତ୍ ଏଠାକୁ କାହିଁକି ଆସିବ । ପିଲାମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା କେତେ ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି! କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ ତ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ, ହଦର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ବାବା ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ସ୍ୱାଗତ୍ତ୍ୱର ବରଷା ନେବାକୁ ଆସିଛୁ । କଲ୍ପ କଲ୍ପ ଆମେ ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ ପୁଣି ମାୟା ବିଲେଇ ଆମଠାରୁ ଛତାଇ ନେଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ହାର-ଜିତର ଖେଳ କୁହାଯାଉଛି । ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ କରମାନୁସାରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି, ଇଏ କୌଣସି ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ନୁହଁନ୍ତି । ଯେପରି ତୁମେ ସାଧାରଣ ବସ୍ତ୍ରର ପିନ୍ଧିଛ ସେହିପରି ଇଏ ମଧ୍ୟ ପିନ୍ଧିଛନ୍ତି । ଇଏ ତ ହେଉଛନ୍ତି ବାବା ନା । କେହି ଯଦି ପଚାରିବେ କାହା ପାଖକୁ ଯାଉଛ, କହିବ ଆମେ ବାପବାଦୀଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ । ଏହା ତ ପରିବାର ହୋଇଗଲା । ତୁମେ ସେଠାକୁ କାହିଁକି ଯାଉଛ କ’ଣ ନେବାକୁ ଯାଉଛ ଏକଥା ଅନ୍ୟ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ବାପବାଦୀଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ, ବରଷା ତାଟ୍ଟକଠାରୁ ମିଳୁଛି । ଦେବେବାପାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସମସ୍ତେ ହକଦାର ଅଟନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କର ଅବିନାଶୀ ସନ୍ତାନ ଆତ୍ମାମାନେ ପୂର୍ବରୁ ତ ରହିଛନ୍ତି ପୁଣି ପ୍ରଜାପିତା ବରହମାତ୍ସଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ନାତି-ନାତୁଣୀ ହୋଇଗଲା । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ମୁଁ ହେଉଛି ଆତ୍ମା । ଏକଥାକୁ ବହୁତ ପକ୍କା ଭାବରେ ଘୋଷିବା ଦରକାର । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ପରମାତ୍ମା ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ବରଷା ନେଉଛୁ, ବାବାଟ୍ଟକ ସହିତ ଆସି ମିଶୁଛୁ । ପୂର୍ବରୁ ତ ଶରୀରର ଅଭିମାନ ଥିଲା । ଅମୁକ-ଅମୁକ ନାମଧାରୀ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇଥାଆନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ହେଉଛୁ ଆତ୍ମା, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ଆତ୍ମାମାନେ ହେଲେ ସନ୍ତାନ, ପରମାତ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ପିତା । ବାପ ଏବଂ ପିଲାଙ୍କର ବହୁତ ସମ୍ପଦ ପରେ ମିଳନ ମେଳା ଲାଗୁଛି, ଥରେ ମାତ୍ର । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ପୁଣି ଅନେକ କୃତ୍ରିମ ମେଳା ଲାଗୁଛି । ଏହା ସବୁଠାରୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ପଦନକ ମେଳା । ଆତ୍ମାମାନେ ଓ ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ରହିଲେ ବହୁକାଳ କେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ... ସେମାନେ କିଏ ? ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ହେଉଛୁ ସୁଇଚ୍ ସାଇଲେନ୍ସ ହୋମ (ଶାନ୍ତିଧାମର) ବାସୀନ୍ଦା । ଏବେ ଏଠାରେ ଅଭିନୟ କରି-କରି ଥକିଯାଇଛୁ । ତେଣୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଗୁରୁ ଆଦିଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ଶାନ୍ତି ମାଗିଥା’ନ୍ତି । ଭାବନା ସେମାନେ ଘର ଦ୍ୱାର ଛାଡି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଟ୍ଟକଠାରୁ ଶାନ୍ତି ମିଳିବ । କିନ୍ତୁ ତା ନୁହେଁ । ଏବେ ତ ସମସ୍ତେ ସହରକୁ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ଜଙ୍ଗଲରେ ଗୁମ୍ଫାମାନ ଖାଲି ପଡିଛି । ଗୁରୁ ହୋଇ ବସିଛନ୍ତି, ନଚେତ୍ ସେମାନଙ୍କୁ ନିବୃତ୍ତମାର୍ଗର ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ପରିତ୍ରତା ଶିଖାଇବା ଦରକାର । ଆଜିକାଲି ତ ଦେଖ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ବିବାହ ଆଦି କରାଉଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ତ ନିଜର ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ନିଜର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ବଶୀଭୂତ କରୁଛ । କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ଶୀତଳ ହୋଇଯିବ । କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟର ଚଞ୍ଚଳତା ରହିଥାଏ ନା । ଏବେ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେପରି କୌଣସି ଚଞ୍ଚଳତା ନରହେ । ଯୋଗବଳ ବିନା କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ବଶ କରିବା ଅସମ୍ଭବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟର ଚଞ୍ଚଳତା ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁଟିବ । ଯୋଗବଳର ତାକତ ତ ଅଛି ନା । ଏଥିରେ ବହୁତ ମେହନତ ଲାଗିଥାଏ । ଆଗକୁ ଗଲେ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟର ଚଞ୍ଚଳତା ରହିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ କୌଣସି ବେମାରୀ ହେବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତୁମେ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ବଶୀଭୂତ କରି ଯାଉଛ ତେଣୁ

ସେଠାରେ କୌଣସି ବିମାରୀ ହୁଏ ନାହିଁ । ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ସଞ୍ଚରଣ । ତାକୁ ଭୁଲିଯିବା କାରଣରୁ ଲକ୍ଷେ ଲକ୍ଷେ ବରଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏପରସ୍ପନ୍ଦନତ ମଧୁସ୍ଥ ମନଦିର ତିଆରି କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଯଦି ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବରଷ ହୋଇଥାନ୍ତା ତେବେ ପୁଣି କୌଣସି କଥା ହିଁ ମନେ ରହିନଥାନ୍ତି । ଏହିସବୁ ମନଦିର ଆଦି କାହିଁକି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ? ସଞ୍ଚରଣରେ କରମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଗୁଡିକ ଶୀତଳ ରହିଥାଏ । କୌଣସି ଚଞ୍ଚଳତା ନଥାଏ । ଶିବବାବାଟ୍ଟକର ତ କରମେନ୍ଦ୍ରିୟ ନାହିଁ । ବାକି ଆତମାରେ ତ ସାରା ଜଞ୍ଜାନ ରହିଛି ନା । ସେ ହିଁ ଶାନ୍ତିର ସାଗର, ସୁଖର ସାଗର । ସେମାନେ କହନ୍ତି କରମେନ୍ଦ୍ରିୟ ବଗ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ତୁମେ କରମେନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ବଶୀଭୂତ କର । ବାବାଟ୍ଟକ କ୍ଷାଦରେ ରୁହ । କୌଣସି ବେନିଷ୍ଟମ କାମ କରମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ଵାରା କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଏପରି ସନ୍ଦେହୀ ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଇ-ପକାଇ ଆଖିରେ ପୁରେମର ଲୁହ ଆସିଯିବା ଉଚିତ୍ । ଆତମା ପରମାତମାଟ୍ଟକ ସହ ତ ଲୀନ ହୁଏ ନାହିଁ । ବାବାଟ୍ଟକ ସହ କଲ୍ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର ମିଳନ ହେଉଛି, ଯେତେବେଳେ ସେ ଶରୀରର ଲୋନ୍ ନେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଏପରି ବାବାଟ୍ଟକ ସାଥରେ କେତେ ସନ୍ଦେହର ସହିତ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବ୍ରହ୍ମବାବା ମଧୁସ୍ଥ ଖୁସିରେ ବିଭୋର ହୋଇଗଲେ । ଓହୋ! ବାବା ମୋତେ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଏହି ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଆଦି କ'ଣ କରିବି, ଛାଡ଼ ଏସବୁକୁ । ଯେପରି ପାଗଳ ମାନେ ହୋଇଥାନ୍ତି ନା । ସମସ୍ତେ କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ ହଠାତ୍ ଏହାଟ୍ଟକର କ'ଣ ହେଲା । ବ୍ଵସ୍ବସାୟ ଆଦି ସବୁ ଛାଡ଼ି ଆସିଗଲେ । ଖୁସିର ପାରଦ ଚଢ଼ିଗଲା । ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ରାଜତ୍ଵ ମିଳିବ କିନ୍ତୁ କିପରି ମିଳିବ ? କ'ଣ ହେବ ? ଏକଥା କିଛି ହେଲେ ଜାଣିନଥିଲେ । ବାସ୍ ମିଳିବ, ଏହି ରାଜତ୍ଵ ଖୁସିରେ ସବୁ ଛାଡ଼ି ଦେଲେ । ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ ଜଞ୍ଜାନ ମିଳିବାକୁ ଲାଗିଲା । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏଠାକୁ ସକୁଲକୁ ଆସିଛ, ଲକ୍ଷ୍ମ୍ ତ ରହିଛି ନା । ଏହା ହେଉଛି ରାଜଯୋଗ । ବେହଦର ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖକୁ ରାଜତ୍ଵ ନେବାକୁ ଆସିଛ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେ ବାବାଟ୍ଟକ ଠାରୁ ପଢୁଛୁ, ଯାହାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଉଥିଲୁ ଯେ ବାବା ଆସି ଆମର ଦୁଃଖ ହରଣ କରି ସୁଖ ଦିଅ । ଝିଅମାନେ କହିଥାନ୍ତି ଆମକୁ କୃଷ୍ଣାଟ୍ଟକ ପରି ସନ୍ତାନ ମିଳୁ । ଆରେ ସେ ତ ବୈକୁଣ୍ଠରେ ମିଳିବ ନା । କୃଷ୍ଣ ହେଉଛନ୍ତି ବୈକୁଣ୍ଠର ମାଲିକ, ତାଟ୍ଟକୁ ତୁମେ ଝୁଲାଇଛ ତେବେ ତାଟ୍ଟକ ପରି ସନ୍ତାନ ତ ବୈକୁଣ୍ଠରେ ହିଁ ମିଳିବ ନା । ଏବେ ତୁମେ ବୈକୁଣ୍ଠର ରାଜତ୍ଵ ନେବାକୁ ଆସିଛ । ସେଠାରେ ନିଶ୍ଚିତ ରାଜକୁମାର-କୁମାରୀ ହିଁ ମିଳିବେ । ପବିତ୍ର ସନ୍ତାନ ମିଳୁ, ଏହି ଆଶା ମଧୁସ୍ଥ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ । ଏପରି ତ ଏଠାରେ ମଧୁସ୍ଥ ବହୁତ ରାଜକୁମାର-କୁମାରୀ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ନର୍କବାସୀ । ତୁମେ ଚାହୁଁଛ ସଞ୍ଚରଣବାସୀଟ୍ଟକୁ । ପାଠପଢ଼ା ତ ବହୁତ ସହଜ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଛ, ଧକ୍କା ଖାଇଛ । ତୁମେ କେତେ ଖୁସିରେ ତୀର୍ଥ ଆଦି ଯାଉଛ । ଅମରନାଥକୁ ଯାଆନ୍ତି ଭାବନ୍ତି ଶଟ୍ଟକର ପାର୍ବତୀଟ୍ଟକୁ ଅମରକଥା ଶୁଣାଇଥିଲେ । ଅମରନାଥଟ୍ଟକର ସତ୍ସକଥା ତୁମେ ଏବେ ଶୁଣୁଛ । ଏହା ତ ବାବା ବସି ତୁମକୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଆସିଛ — ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖକୁ । ଜାଣିଛ ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଭାଗ୍ଵତଶାଳୀ ରଥ । ଶିବବାବା ଏହାଟ୍ଟକ ଶରୀର ରୂପୀ ରଥକୁ ଲୋନ୍ରେ ନେଇଛନ୍ତି । ଆମେ ଶିବବାବାଟ୍ଟକ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ, ତାଟ୍ଟକର ହିଁ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବୁ । କିଛି ମଧୁସ୍ଥ ପଚାରିବାକୁ ହେଲେ ବାବାଟ୍ଟକୁ ପଚାରିପାରିବ । କହୁଛନ୍ତି — ବାବା ଆମେ ପଚାରି ପାରୁନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କର, ଏଥିରେ ବାବା କ'ଣ କରିପାରିବେ ।

ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବା ପାଇଁ ସହଜ ରାସ୍ତା ବଢ଼ାଉଛନ୍ତି — ପ୍ରଥମରେ କରମେନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ବଶୀଭୂତ କର, ଦ୍ଵିତୀୟରେ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର । କେହି କରୋଧ ଆଦି କଲେ ଶୁଣ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ କାନରେ ଶୁଣି ଅନ୍ୟ କାନରେ ବାହାର କରିଦିଅ । ଯେଉଁ ବିକାରୀ କଥା ପସନ୍ଦ ନ ଆସୁଛି, ତାକୁ ଶୁଣ ହିଁ ନାହିଁ । ଯଦି ପତି କରୋଧ କରୁଛି, ମାରୁଛି ତେବେ କ'ଣ କରିବା ଦରକାର ? ଯେତେବେଳେ ଦେଖୁଛ ପତି କରୋଧ କରୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ତାଟ୍ଟକ ଉପରେ ଫୁଲ ବରଷା କର ଅରଥାତ୍ ଶୁଭଭାବନାର ବରଷା କର । ହରଷିତ ରୁହ । ଯୁକ୍ତି ତ ବହୁତ ରହିଛି । କାମେଷୁ, କରୋଧେଷୁ ହୋଇଥାନ୍ତି ନା! ଅବଳାମାନେ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଜଣେ ଦରୋପଦୀ ନୁହେଁ, ସମସ୍ତେ ଦୌପଦୀ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ନଗ୍ନ ହେବାରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ମୃତ୍ୟୁଲୋକରେ ତୁମର ଏହା ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ମୁଁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିଧାମ ନେଇଯିବାକୁ ଆସିଛି । ସେଠାକୁ ପତିତ ଆତମା ତ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପାବନ କରୁଛି । ଯାହାଟ୍ଟକୁ ଯେଉଁ ପାର୍ଟ ମିଳିଛି ତାହା ପୂରା କରି ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଫେରି ଯିବାକୁ ହେବ । ସାରା ବୃକ୍ଷର ରହସ୍ସ ରୂପରେ ରହିଛି । ବାକି ବୃକ୍ଷର ପତ୍ର କ'ଣ କେହି ଗଣିପାରିବେ କି । ତେଣୁ ବାବା ମଧୁସ୍ଥ ମୂଳକଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି -- ବୀଜ ଏବଂ ବୃକ୍ଷ । ବାକି ମନୁଷ୍ଯ ତ ଢେର ଅଛନ୍ତି । ଜଣ-ଜଣଟ୍ଟକର ଅନ୍ତରକୁ କ'ଣ ବସି ଜାଣିବେ କି । ମନୁଷ୍ଯ ଭାବୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ ତ ଅନ୍ତରସ୍ଥାମୀ ପ୍ରତ୍ଵେକଟ୍ଟକର ଅନ୍ତର କଥାକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଉଛି ଅନ୍ଧଗ୍ରନ୍ଥା ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋତେ ଡାକୁଛ ଯେ ଆସି ଆମକୁ ପତିତରୁ ପାବନ କର, ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଅ ଏବେ ତୁମେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ଏହି ମତ ଦେଉଛନ୍ତି ନା । ବାବାଟ୍ଟକର ଶ୍ରୀମତ ଏବଂ ଗତି ସବୁଠାରୁ ନିଆରା । ମତ ଅରଥାତ୍ ରାସ୍, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଆମର ସଦ୍ଗତି ହେଉଛି । ସେହି ଏକମାତ୍ର ବାବା ଆମର ସଦ୍ଗତିଦାତା, ଦ୍ଵିତୀୟ କେହି ନୁହଁନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ସତ୍ସୟୁଗରେ ତ ଡାକନ୍ତି ନାହିଁ । ଏବେ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍ଗତି ଦାତା ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ରାମ । ମାଳା ଗତାଇବା ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ଫୁଲ ଆସିଥାଏ ସେତେବେଳେ ରାମ କହି ଆଖିରେ ଲଗାଇଥାନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ଫୁଲକୁ ନିପିବାକୁ ହେବ । ବାକି ସବୁ ହେଉଛନ୍ତି ତାଟ୍ଟକର ପବିତ୍ର ରଚନା । ମାଳାକୁ ତୁମେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଯାଇଛ । ଯେଉଁମାନେ ବାବାଟ୍ଟକ ସାଥରେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ଏହି ମାଳା ହେଉଛି ତାଟ୍ଟକର । ଶିବବାବାଟ୍ଟକୁ ରଚୟିତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ରଚୟିତା କହଲେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିବ ଯେ

କେବେ ରଚନା କରିଥିଲେ ? ପ୍ରଜାପତି ବରହମା ଏବେ ସଂଗମରେ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ନା । ଶିବବାବାଙ୍କ ରଚନା ତ ହେଉଛନ୍ତି ଅନାଦି । କେବଳ ପତିତରୁ ପାବନ କରିବା ପାଇଁ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ପୁରୁଣା ହୋଇଛି । ନୂଆ ସୃଷ୍ଟିରେ ଦେବତାମାନେ ରହନ୍ତି । ତେବେ ଶୂଦ୍ରଙ୍କୁ ଦେବତା କିଏ କରିବେ । ଏବେ ତୁମେ ପୁନର୍ବାର ଦେବତା ହେଉଛ । ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ଆମକୁ ଶୂଦ୍ରରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ, ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ । ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ହେଉଛନ୍ତି ବରହମା, ଯିଏକି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ମୁଖ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବାକି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଅବିନାଶୀ ପିତା ତ ହେଉଛନ୍ତି ହିଁ ଶିବ । ଏହି ସବୁ ନୂଆ କଥା ତୁମେ ଶୁଣୁଛ । ଯେଉଁମାନେ ବୁଦ୍ଧିବାନ୍ ସେମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି । ଧିରେ ଧିରେ ତୁମର ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯିବ । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ସମ୍ମୁଖରେ ଆସିଛି, ଆମେ ଅସଲରେ ଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ କିପରି ନେଲୁ । ସବୁ ରହସ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ଅଧିକ କଥାରେ ଯିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ ।

ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପୁରା ବରହା ନେବା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ କଥା ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପ୍ରଥମତଃ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ଦ୍ଵିତୀୟରେ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ସାମ୍ବରାଜନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହୁଅ ଏବଂ ନିଜ ସମାନ କରାଅ । କେତେ ସହଜ । କେବଳ କ୍ଷାନ୍ତ ସ୍ଵାସ୍ଥୀ ହୋଇ ରହୁନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ । ଏବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଖତମ ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ରାଜ୍ୟ କରିବେ । ଏହି ଦୁନିଆରେ ପୁରୁଣାରୁ ପୁରୁଣା ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ଓ ଦେବତାଙ୍କ ମହଲ ଆଦି ରହିଛି । ତୁମେ କହିବ ପୁରୁଣାରୁ ପୁରୁଣା ଆମେ ବିଶ୍ଵର ମହାରାଜା-ମହାରାଣୀ ଥିଲୁ । ଶରୀର ତ ବିନାଶ ହୋଇଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହା କ'ଣ କାହାକୁ ଜଣା ଅଛି କି ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ ସେମାନେ କେଉଁଆଡ଼େ ଗଲେ ? ରାଜତ୍ୟ କିପରି ନେଇଥିଲେ ? ବିତଳା ଏତେ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ପଇସା ମିଳିଯାଉଛି ଏବଂ ତିଆରି କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହା ଦେବତାମାନଙ୍କର କୃପା । ଏକମାତ୍ର ଶିବଙ୍କର ପୂଜା ହେଉଛି ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଭକ୍ତି । ଜ୍ଞାନଦାତା ତ ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ବାକି ସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ଅଧାକଲ୍ପ ସଦୃଶ ହେଉଛି ତାପରେ ଭକ୍ତିର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡୁନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି, ବୈରାଗ୍ୟ । ଏବେ ଭକ୍ତିରୁ, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆଠାରୁ ବୈରାଗ୍ୟ । ପୁରୁଣା ଏବେ ଖତମ ହୋଇଯିବ, ଏଥିରେ କ'ଣ ଆଶଙ୍କିତ ରଖିବୁ । ଏବେ ତ ନାଟକ ପୂରା ହେଉଛି, ଆମେ ଯାଉଛୁ ଘରକୁ । ସେହିଭଳି ଖୁସି ମଧ୍ୟ ରହୁଛି । ଅନେକ ଭାବୁଛନ୍ତି ମୋକ୍ଷ ପାଇବା ତ ଭଲ ପୁଣି ଏଠାକୁ ଆସିବୁ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ପାଣି ଫୋଟକା ପରି ଅଟେ ଯାହାକି ସାଗରରେ ମିଶିଯାଉଛି । ସବୁ ହେଉଛି ଗପ । ଅଭିନେତା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଅଭିନୟ କରିବ ଯିଏ ଘରେ ବସିଯିବ ସେ କ'ଣ କୌଣସି ଅଭିନେତା ହେଲେ କି । ମୋକ୍ଷ କେବେ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏହି ଡ୍ରାମା ଅନାଦି ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଟେ । ଏଠାରେ ତୁମକୁ କେତେ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ତ କିଛି ବି ନାହିଁ । ତୁମର ପାର୍ଟ ହିଁ ରହିଛି -- ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ନେଇ, ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବା । ତୁମେ ଡ୍ରାମାରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇଛ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ନିଶ୍ଚୟ କରିବ, ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଡ୍ରାମାରେ ଥିଲେ ତ ମିଳିବ । ତାହା ହେଲେ ରୂପରାସ ବସିଯାଅ । କିନ୍ତୁ କର୍କସ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । କର୍କସ ସନ୍ନ୍ୟାସ ହୋଇ ହିଁ ପାରିବ ନାହିଁ । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ମୁଖି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଯୋଗବଳର ଆଧାରରେ ନିଜର କର୍ମମେନ୍ଦୁରିଶ୍ଵରୁଡ଼ିକୁ ଶୀତଳ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜ ଆସ୍ତତ୍ତରେ ରଖିବାକୁ ପଡିବ । ବିକାରୀ କଥାବାରତ୍ତା ଶୁଣିବାର ନାହିଁ କି ଶୁଣାଇବାର ନାହିଁ । ଯେଉଁ କଥା ପସନ୍ଦ ହେଉନାହିଁ, ତାକୁ ଗୋଟିଏ କାନରେ ଶୁଣି ଅନ୍ୟ କାନରେ ବାହାର କରିଦେବା ଉଚିତ୍ ।

(୨) ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପୁରା ବରହା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ସାମ୍ବରାଜନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ, ନିଜେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:-

ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସେବା ଦ୍ଵାରା ନିର୍ବଳ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବଳ ଭରୁଥିବା ସର୍ତ୍ତା ସେବାଧାରୀ ହୁଅ ।

ସର୍ତ୍ତା ସେବାଧାରୀର ବାସ୍ତବିକ ବିଶେଷତା ହେଲା — ନିର୍ବଳ ଆତ୍ମା ଭିତରେ ବଳ ଭରିବାର ନିମିତ୍ତ ହେବା । ସେବା ତ ସମସ୍ତେ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସଫଳତାର ଯେଉଁ ଅନ୍ତର ଦେଖାଯାଉଛି ତା'ର କାରଣ ହେଲା ସେବାର ଆଧାର ଗୁଡିକରେ ଶକ୍ତିର ଅଭାବ । ଯେପରି ଖଣ୍ଡତାରେ ଯଦି ଧାର ନଥାଏ ତେବେ ତାହା ଖଣ୍ଡତାର କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସେହିଭଳି ସେବାର ଆଧାର ସାମ୍ବରାଜ୍ୟ ସେବାଧାରୀମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯଦି ଯୋଗବଳର ଅଭାବ ଥାଏ ତେବେ ସଫଳତା ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ ଏବଂ ନିର୍ବଳ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଭିତରେ ଶକ୍ତିର ସଞ୍ଚାର କରି ଉତ୍ତମ ସେବାଧାରୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର ତେବେ କୁହାଯିବ ପ୍ରକୃତ ସେବାଧାରୀ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଉନ୍ନତିର ଆଧାର ମନେ କରି ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ଉଡୁଥାଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***